

(א) וְלַעֲלֵינוּ וְשִׁירָא, (ב) וְיִצְחָק (ג) וְיִצְחָק (ד) וְיִצְחָק (ה) וְיִצְחָק (ו) וְיִצְחָק (ז) וְיִצְחָק (ח) וְיִצְחָק (ט) וְיִצְחָק (י) וְיִצְחָק (יא) וְיִצְחָק (יב) וְיִצְחָק (יג) וְיִצְחָק (יד) וְיִצְחָק (טו) וְיִצְחָק (טז) וְיִצְחָק (יז) וְיִצְחָק (יח) וְיִצְחָק (יט) וְיִצְחָק (כ).

גליון הש"ס

תוס' ד"ה קני ב'י דבטו שא"י להקדיש. עיי רשב"א בחידושי שטות דף ג' ע"ב ד"ה אכל הרמב"ם: בא"ר והא דלא תקנו שבו"ל להקדיש, תמה לי היכן מלאו דלנו יוכל להקדיש אי מהיהו דפסחא הא שם אחת ג"כ חזון מלהו אלא דוקא השטר יוכל למלא אכל כל החוב א"כ י"ל דה"ג דהשטר יוכל להקדיש ודקדק"ל בע"ע ד"ל ק"י רמז ו"ע:

הגהות הב"ח

(א) גבי בשדה זו לפלוני: (ב) תוס' ד"ה חזון וכו' ממ"י כדי שלא יוכל י"ב חזון מנומס והש"י כחב במקונו ח"ל וא"מ וזה תוס' ש' לו בדבר א"ש שטר מתנה הוא א"ן מפקד ל"ס דא"ן עליו אחריות ומנהו לכתוב כדי שלא יסור הטוב ולא מנכר הוא מני א"ו מפקד דא"ן משום אחריות אפי' בלא שטר נמי דלמר כפי ח"ה ט"י:

מוסף רש"י

שני שטרות הם. שני דיוקן חוקין בשטר (דקדושיין ב"ב). וכו' בשדה זו לפלוני. הקנה להם כבוד לזרין פלוני (קט"ו פ). החוקין בו לזרין, וכתבו לו את השטר. לראיה בעלמא (דקדושיין ב"ב). חזון בשטר. לו אומר א"ן לזנו שהיא לו ראה בידו (ס"ח) מפיח כח דשטר יוכל לחזון בו כל זמן שלא נמכר השטר לחזון פלוני (קט"ו פ). ואיך חזון בשדה. אמרי שטר זמן בקנין או בחוקין וכו' לז"ס שלא בפניו (ס"ח). על מנת שכתבו לו את השטר. חזון א"ן בשדה שה"י לו ששטר שנתן לז"מ אלא ע"ש השטר וה"י חזון לו בשטר (דקדושיין ב"ב). שלשה שטרות הן. שלשה עניי שטרות הן. ולא כל חלק אלא לזכור (קט"ו פ). אם קדם מוכר. קודם נתינת הכסף או קודם שהחוק (דקדושיין ב"ב). וכתב שטר. מכירה להיות מוזמן לזכות כל שעה שירצה למכור לשה"י לו יהא ע"ש בשטר ומשחתי בעל חוב מכתיב השטר ולכך קדם והסמיכו והא יוכל לעשות ק"י כחותה ששנינו ט"י (קט"ו פ).

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

הכי גרסינן אמר אמיר הלכתא אוסיוס נקוט במסירה רבני. וכן ריהטא דגמרא ומסקנא בהרבה מקומות דלוחיות נקוט במסירה ולא צריך למכתב קני לך וכל שבזדיה ולא שום שטר: אמר רב אשי סברא היא. דא"ן השטר מועיל כלום לנקוט שטר אחר על ידו אלא במסירה תליא מילתא: דלוחיות. מכירת שטר חוב: מילי נינהו. דברים הוא מוכר ולא ממון ממש הלכך מעשה ידיים דהיינו מסירה הוא עיקר קנייתן אכל שטר אחר לא מהני דמילי במילי לא מיקנו שטר לא יקנה בשטר: שני שטרות הן. חלוקין זה מזה: וזו צדשה זו לפלוני. אני מקנה לכם כבודר זה שדה זו לזרין פלוני והן קנו לחזון פלוני כמו שז"ה להם: חזון בשטר. ואפי' אמר כתבו ותנו ד"ל זמן שלא צא ליד מקבל מתנה יכול זה לעקור שליחותו דא"ן עושין שטר בעל כרחו של נותן דא"ן ייפה כחו במתנה בעל פה לא ניחא ליה דמיהו מתנה בשטר. ואע"ג דלמרי' בחוקת הבתים (לעיל דף מ). קנין בפני שנים וא"ן צריך לומר כתבו דקמס קנין לבתיבה עומד הני מילי סתמא דמסתמא ניחא ליה למקנה שיכתבו שטר לקונה אכל היכא דמחי לא כתבינן בעל כרחו: ואינו חזון צדשה. שכבר זכו וזכין לו לז"ס שלא בפניו: על מנח שספקו בו. הכי קאמר לא זוכה ע"י צדשה השטר לידו: אם קדם מוכר בו. מני שצריך למעות ורואה למכור מנכסיו לחזירו ופעמים שהוא מוצא סופר וכותב שטר מכירה כדי שיהא מוזמן ליטנו לזכות כל שעה שירצה למכור: כאותה

בבא בתרא

לא קני מדאורייתא גם שבזד הקרקע הכמוזה צו דהא קרקע נקנית בכסף ובשטר ובחזקה ואפילו בלא מסירת שטר חוב יקנה ויש לומר דכמו שאינו יכול להקדישו כדמוכח בפרק כל שעה (פסחים דף לא). כיון שהקרקעות אינם ברשותו כך אינו יכול להקנותן מן התורה * והא דלא תקינו רבנן שזכר להקדישן כמו שתקנו שיכול להקנותן לפי שא"ן הקדש כל כך לזרין ומיהו אור"ת דיש לדחות הדין דמי שמת דהכי פריך א"כ דלדורייתא משום הכי א"ן יכול למחול שא"ן לאן יורש אחר דמקבל מתנה הוא היורש דמתנת שכיב מרע דריש (י) גיש נחלין (לקמן דף קמז). מקראי דירושא מוהעבדתם יש לך העברה אחרת שהיא כו"כ ועלום מכירת שטר איכא למימר דהו מדאורייתא ומכל מקום צריך טעם שפיר דלמא"ל לא הו קנין גמור ויכול לומר לו הלוה לאו בעל דברים דידי את ויקנה לגמרי שלא יוכל עוד למחול כיון דלאקני ליה שבזד הקרקעות בשטר * אמר אמימר ה"כתיבא אחריות נקנות במסירה. כתב רב יהודה גאון דא"ן אחריות נקנות בחליפין ולר"ת ולר"י נראה דגרס א"ן אחריות נקנות במסירה כרבנן דהכי הלכתא * ומיימי ראהי מסוף פרק זה בזר (פאהדין דף לא). דלמר היא איתתא דנפק שטר מתותי ידה אמרה ידענא בהאי שטרא דפריע הוא הימנה רב נחמן אמר ליה רבא כמא"ן כרבי דלמר אחריות נקנות במסירה * א"ל לאו משום דאי בעיא קלמיה ואי הלכתא כרבי מאי פריך רבא ורב נחמן נמי אמאי לא מהדר ליה דודאי נאמנת משום דלוחיות נקנות במסירה ועוד דקאמר התם איכא דלמרי לא הימנה רב נחמן אמר ליה רבא והא אי בעיא קלמיה אי הלכתא כרבי אמאי לא פריך רבא כמא"ן דלא כרבי ורב נחמן נמי כרבי והא דלמר בני שמת (לקמן דף קנא). אימיה דרב עמרם סבדא הוה לה מלוגא דשטרי אמרה ליהו לעמרם כרי אחא לקמיה דרב נחמן א"ל הא לא משך משמע דאי משך קנה * הני מילי מתנת שכיב מרע שאינו יכול * לכתוב דדברי שכיב מרע ככתובים דמו והיו סבורים דמשיכה מיהא בעי כיון דבעלמא בעי מסירה ושטר ולא דמי לשאר מילי דשכיב מרע ובהכרח (כמוזות דף פה. וש) גבי היא איתתא דלפקידו גבה מלוגא דשטרי משמע דאי תפסתינהו מחיים קניא ואע"ג דליכא כתיבה אור"י דהיא לא היתה רואה לקנות המלוה אלא התם רצתה לדחוק היתומים שיפרעו לה על ידי שעתכב השטרות בידה שלא יוכלו לגבות החוב * והא דלמר בגט פשוט (לקמן דף קעג). אחריות נקנות במסירה אבי אמר צריך להצביא ראהי רבא אמר א"ן צריך להצביא ראהי לאו משום דסבר רבא דלוחיות נקנות במסירה דהא בסוף פרק זה בזר (פאהדין דף לא). משמע דסבר דא"ן אחריות נקנות במסירה כדפרישית אלא אליבא דהנהו דהתם קיימי ומיהו אבי סבר ודאי דנקנה במסירה בפרק האשה שלום (ביבמות דף קט"ו). גבי הא דמיימי רבא ראהי דלא חיישינן למרי יצחק מדגבי רבא בר אבון בהנהו שטרי דמחוחא דכתב בהו נאני בר חזי וכו' בר נאני אע"ג דשכיחי טובא במחוחא ואבי דלמר * התם למאי ניחוש לה אי משום נפילה מיזהר ויהי ואי משום פקדון כיון דשמיה לא מפקיד גביה מאי אמרת דלמא מסר ליה אחריות נקנות במסירה * ומתהם י"ל להצביא ראהי דרבא סבר א"ן נקנה מדמיימי מהתם דלא חיישינן למרי יצחק דאי סבר נקנה היכי מיימי מינה הא התם ליכא למיחש למידי דקאמר אבי דלנפילה ופקדון לא חיישינן דהא רבא אית ליה בגט פשוט דא"כ להצביא ראהי והיינו משום דלא חייש לנפילה ופקדון אלא ודאי א"ן נקנה ולהכי מיימי דכי היכי דלא חיישינן דלמא מסר ליה הכי נמי לא חיישינן למרי יצחק וא"ן לדחות דהכי מיימי א"ס איתא דחיישינן למרי יצחק אע"ג דלא הוחזקו דאי בהוחזקו פשיטא ליה משמע דמכח זה די"ק רבא וא"מ וכיון דסבר רבא דא"ן נקנה א"כ הא דדייק רבא בריש כל הגט (גיטין דף קד: וש) הא קטנה מני מגרש זאת אומרת שני יוסף בן שמעון הדריס בעיר אחת מויליאין שטר חוב על אחרים והיכי די"ק דלמא ועלום א"ן מויליאין דחיישינן דלמא מסר ליה לקנות וא"ן אחריות נקנות במסירה * אכל בגט ליכא למיחש כי למה היתה מוסרת לחצרתה דלא שייך שום קנין במסירתה לחצרתה וי"ל דגרסינן התם רבא מדאייירי אבי בתר הכי ואפילו אי גרס רבא נראה לרשב"א דשפיר די"ק דכי היכי דקטנה מני מגרשה ולא חיישינן לפקדון ולשמא מסרה לה לזר ע"פ כלוחיתה ה"ג שני יוסף בן שמעון מויליאין ולא חיישינן ללשמא מסר ליה לזר על פי כלוחיתו דלגבות החוב הם יודעין דא"ן המסירה מועלת דא"ן אחריות נקנות במסירה: אחריות מ"י ומי"י במי"י א"מ מייקני. ואור"י דמסירת השטר קרוי מילי דקאמר ליה קני לך שטר זה דהיינו מילי בעלמא * אכל כשכותב שטר בשמו על השעבוד א"ן לך מעשה גדול מזה: ה"ז שטר בשטר ואינו חזון בשדה. וא"מ כיון שא"ן מויליאין לאו משום דלמא מסר ליה לקנות אלא שטר מוכר לו כיון דא"ן מפקד בכתובה אפילו במכר דליכא למימר שאינו רואה שיטרופ ממעשדו דאפילו בלא שטר גובה מנכסים משועבדים כדאמר בחוקת הבתים (לעיל דף מא:). המוכר שדהו בעדים גובה מנכסים משועבדים * וי"ל דמפקיד דאי יכול לחזור בו דמאי אמר אדעתא דלא תכתוב לי שטרא לא זכתי מ"מ מוכר יכול לחזור בו בשטר וא"ל לא ירצה הלוקה ליקח בלא שטר יניח ויטו שטר תם מפרש דבשטר מתנה דוקא מייירי דלא ניחא ליה דליפוש שטרי עילוייה דהעולם לא ידעו שהוא שטר מתנה אלא יקצרו שהוא שטר חוב או שטר מכר כדאמר רבא דא"ן יכול לחזור בו דמסתמא אדעתא דכתבי ליה שטרא זכין ליה וקשה דלקמן בגט פשוט (דף קס"ח: *) (תנן) מי שצא ואמר אכל שטר חובי אע"פ שאמר עדים כתבנו וחתמנו א"ן כותבין ונותנין אפילו בלא אחריות דחיישינן שמא פרע לו ורואה לגבות שנית אכל בשטר מקח וממכר כותבין חוץ מאחריות שבו והשתא ליכא למיחש דלמא טריף והדר טריף ומשום אפושטי שטרא לא חיישינן שמא לא ידעו העולם ששמי פעמים נכתב על שדה אחת ויקצרו שמכר שדה אחרת או שהוא שטר חוב: נקנה

זה אינו חסר. מוס' הלא"ש קידושין ס'. י"ב. ואי מתנה כ"ש שאינו מפקיד כלום דהא לא גבי ממשעבדי ואינו אלא לראיה בעלמא. שס'. י"ג. דאיכא קלא טפי בשטר מבעדים. שס. ואע"פ שהמוכר שדהו בעדים גובה מנכסים משועבדים אלא קול יוצא למכר ולמתנה אפי' בלא שטר אפ"כ אינו רומה קולו של שטר לקול עדים מבעדים לא נפיש קלא אלא שעל הלקוחות לדיקק ביותר, וא"ן הכל יודעים בכך. רמב"ן קידושין ס'. י"ד. שנחמטעו שעבוד קרקעותיו. מוס' הלא"ש שס.

ע"ז

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

ע"ז

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

ע"ז משפט

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

ע"ז

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

ע"ז

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

ע"ז

ע"ז מ"ש פ"ז מהלכות מכירה הלכה טו סמג ע"ז פ"ז ט"ז ח"מ ט"י רמב"ן פ"ז ו: * ב מ"י שס הל טו ט"ז שס שס פ"ז ו:

המוכר את הספינה פרק חמישי בבא בתרא

יב א מיי פיו מהלכת
מסכה ה' יד ועי'
השגות ובמ"א:
יג ב מיי' שם ועי' הנכיל
סגנו עשין פכ טושיע
ח"מ כי' סו ספי' י:
יד ג מיי' שם הלכה ז סגנו
עשין פכ טושיע ח"מ
ס' רג ספי' א:
טו ד מיי' שם טושיע שם
ספי' ט:
טז ה מיי' שם סגנו שם
טושיע שם ופי' קנב
ספי' א וע"ש:
יז ו מיי' פכיו מהלכת
מסכה ה' ז פגנו שש
פכ טושיע ח"מ ס' רי'
ספי' ז:
יח ז מיי' שם טושיע שם
ספי' ד:
יט ח מיי' שם ה' ג
טושיע שם ספי' ח:
כ ט' מיי' שם ה' ג
טושיע שם ספי' ז ועי'
זכ"ס:
כא כ מיי' שם טושיע שם
ספי' ד:

מוסף תוספות

א. כי שטר מכר שעשה
מוכר ללווקח ואי נמי שטרי
הלוואה צריכין לזה
והמוכר להקנות ולמסירה
ללווקח בכתיבה ומסירה
או באב"ב. רע"א.
ב. וסברא הוא הה"ד
ינהג קנין לדבר שאינו
בכסף. מוס' תמעות ה':
ג. ויש תקנה לענין
שליחות כאלו היה קונה
קנין גמור. מוס' ק"ק ע"ג.
ד. מוס' תמעות (שם) מה
הדין אם מה המרשה.

רבינו גרשום

כאוחה ששינוי. כיון שנתן
זה הלווקח המעות והחזיק
בשהו אצ"ג דעתי' לא בא
השטר לידו נקנה לו השטר.
אלמא דמילי במילי השטר
קונה בלא מסירה. ומשני
האי דיקי השטר אגב ארעא
שאני הואיל דהחזיק בקרקע
דהא מטבע וכו' אבל
בעלמא לא קני בלא מסירה:
אב אסיפא דביתיה. אב
הצירו שהיא לסוף ביתו: כי
אחא. רב שמואל: פק רב
פדא לאפיה ע"ד תוך. כלומר
עבד אורח מקום מרוב שנתח
שהביא לו מעותיו: פ"קא
העבריים. המשמרים את
הספינה: ולא את המוצי'ין.
שנושאים בהם הפרקמטיא
מספינה לבישח. אנומי
עסקא ודבנה. פרקמטיא:
פ"קא מכר את הקרון.
העגלה סתם: לא מכר את
הפרדות. שמושבי' את
הקרון משום דלא שכיח
לקרון. דרך פרדות למשך
קרונית ודרך שוורים
לחורש ודרך חמור למשוך
ודרך סוס לרכיבה: א"ל
איסמי. מקמי מתני': א"ל
התורגם מתניתין. בקשרוין
הפרדות בקרון בשעת
מכירה מש"ה מכר הפרדות.
אב במתני' לא היו אדוקין
בו. מכר את הצמד סתם לא
מכר את הבקר. והואיל דלא
פירש צמד היינו העול
שמועמדין בו את השוורים:
ר' יהודה אומר וכו' וה"א
אין הדמים ראייה. שמו
במתנה רצה ליתנם לו:
ואיכא דקרו נמי לבקר
צימרא. ומש"ה קאמרי רבנן
הואיל דאיכא ודבא דקרו
לצימרא צימרא ולבקר בקר
לא מכר את הבקר הואיל
דלא פירש אצ"ג דאיכא
דקרו לבקר צימרא: ור'
יהודה אומר הדמים
מודיעין. א"ר דלא אמר הוה מכורין:
ולרבנן אמרין הוה מכורין:
וכל רבדין הוה דיבטל כולו מקח דיותר משמותו הוה אונאה ובטול מקח דהדבר ידוע שאין הצמד שוה מאתיים:
וכי

נקנה השטר בב"ב מקום שהוא. ואם תאמר והיכי מוכח מהכא דמילי צמילי מיקנו הא הכא לא קנו שעבוד השטר דבלאו הכי שעבד נכסיו דמוכר שהו בעדים גובה מנכסים משועבדים ואין מועיל אלא לקנות שטר עצמו וי"ל דמשמע ליה בכל ענין צין החזיק בעדים צין בלא עדים שלא נשתעבדו נכסיו וכל ענין קמני נקנה השטר בכל מקום שהוא אצל אכתי קשה דהיכי מוכח מהכא דמיקנו מילי צמילי דהכא לא חזינן דמיקנו אלא לענין שטר מכר הכתוב בשם מוכר ללווקח ובההיא ודאי מהניא מסירה בלא כתיבה לכולי עלמא א' אצל מוכר או נותן שטר שיש לו על אחרים לעולם לא מקנו צמילי צמילי צמילי לחדה עד שיכתוב ונראה לפרש דהכי פריך והא אגב מילי ניינהו וקנין גרוע הוא (א) דלפ"ה מקני בלא מסירה לקנות שעבוד שטר הכתוב בשמו א"כ אפילו בשטר שאינו כתוב בשמו תועיל מסירה בלא כתיבה כיון דשעבוד כל כך קל לקנות ומשני אגב שאני דלין אגב קנין גרוע דאליס קנין אגב כמסירה גמורה דהא אפי' דבר דלין נקנה בחליפין נקנה אגב קרקע ותשיב כמסירה ומשיכה והגזבה ורבינו שמואל מפרש דהשתא לא חסיק אדעתיה קנין אגב וס"ד דקני צמיה שנתראה לו וקשה דל"כ אמאי ארטרין למימר כיון שהחזיק בקרקע נקנה כו' כיון שאינו קונה ע"י כן וי"ל דס"ד דלא נתראה לו עד שיחזיק ומ"מ מילי ניינהו כיון דהוה ע"ה שנתראה: **רב פפא** דהוה ליה תריסר אצ"ג זוזי. לפי ספרים דגרסי בהגזל

זוה הלווקח המעות והחזיק בשהו אצ"ג דעתי' לא בא השטר לידו נקנה לו השטר. אלמא דמילי במילי השטר קונה בלא מסירה. ומשני האי דיקי השטר אגב ארעא שאני הואיל דהחזיק בקרקע דהא מטבע וכו' אבל בעלמא לא קני בלא מסירה: אב אסיפא דביתיה. אב הצירו שהיא לסוף ביתו: כי אחא. רב שמואל: פק רב פדא לאפיה ע"ד תוך. כלומר עבד אורח מקום מרוב שנתח שהביא לו מעותיו: פ"קא העבריים. המשמרים את הספינה: ולא את המוצי'ין. שנושאים בהם הפרקמטיא מספינה לבישח. אנומי עסקא ודבנה. פרקמטיא: פ"קא מכר את הקרון. העגלה סתם: לא מכר את הפרדות. שמושבי' את הקרון משום דלא שכיח לקרון. דרך פרדות למשך קרונית ודרך שוורים לחורש ודרך חמור למשוך ודרך סוס לרכיבה: א"ל איסמי. מקמי מתני': א"ל התורגם מתניתין. בקשרוין הפרדות בקרון בשעת מכירה מש"ה מכר הפרדות. אב במתני' לא היו אדוקין בו. מכר את הצמד סתם לא מכר את הבקר. והואיל דלא פירש צמד היינו העול שמועמדין בו את השוורים: ר' יהודה אומר וכו' וה"א אין הדמים ראייה. שמו במתנה רצה ליתנם לו: ואיכא דקרו נמי לבקר צימרא. ומש"ה קאמרי רבנן הואיל דאיכא ודבא דקרו לצימרא צימרא ולבקר בקר לא מכר את הבקר הואיל דלא פירש אצ"ג דאיכא דקרו לבקר צימרא: ור' יהודה אומר הדמים מודיעין. א"ר דלא אמר הוה מכורין: ולרבנן אמרין הוה מכורין: וכל רבדין הוה דיבטל כולו מקח דיותר משמותו הוה אונאה ובטול מקח דהדבר ידוע שאין הצמד שוה מאתיים:

כאוחה ששינוי בכותבין שטר למוכר אע"פ שאין לוקח עמו כיון שהחזיק זה בקרקע נקנה שטר בכל מקום שהוא וזו היא ששינוי נכסים שאין להן אחריות נקנין עם נכסים שיש להן אחריות בכסף ושטר וחזקה אגב שאני דהא מטבע ידלא ניקני בחליפין ו'אגב ארעא ניקני כ"י הא (א) דרב פפא הוה ליה תריסר אלפי זוזי בי חוזאי אקניניהו ניהליה לרב שמואל בר אהא אגב אסיפא דביתיה כי אתא נפק לאפיה עד תווך: אבל לא מכר לא את העבדים ולא את המרצופין ולא את האנתיקין וכו': (ב) מאי אנתיקין אמר רב פפא (ג) עיסקא דבגווה: **מתנא'** ומכר את הקרון לא מכר את הפרדות מכר את הפרדות לא מכר את הקרון (ד) מכר את הקרון לא מכר את הבקר את הבקר לא מכר את הצמד (ה) ר' יהודה אומר הדמים מודיעין כיצד אמר לו מכור לי צימירך במאתים זוז הדבר ידוע שאין הצמד במאתים זוז והכמים אומרים ה"אין הדמים ראייה: **גמ'** הגי רב תחליפא בר מערבא קמיה דרבי אבהו מכר את הקרון מכר את הפרדות והא אגב לא מכר תנן אמר ליה איכמיה אמר ליה לא תיתרבם מתניתין באדוקין בו: מכר את הצמד לא מכר את הבקר וכו': היכי דמי אימיא דקרו לצימרא צימרא ולבקר בקר פשיטא צימרא זבין ליה בקר לא זבין ליה ואלא דקרו ליה גמי לבקר צימרא כוליה זבין ליה כ"לא צריכא באתרא דקרו ליה לצימרא צימרא ולבקר בקר ואיכא גמי דקרו לבקר צימרא ר' יהודה סבר הדמים מודיעין ורבנן סברי אין הדמים ראייה ואי אין הדמים ראייה ביטול מקח ובכ

לאוסה ששינוי. שמוכר לעשות כן אע"ג דמיחזי כשיקרא דלין כאלו הפסד לשום אדם אלא למוכר עצמו שאם יאבד השטר וימצאו לוקח שכח בשמו יטעון שלקחו מזה המוכר ואי הוא לא חייש להכי אגב לא חיישין בשבילו: **כיון שהחזיק זה.** הלווקח בקרקע. מסקנה דמילתיה דאמורה הוא ולא מן המשנה: **נקנה השטר.** שנכתב קודם המכירה לזה הלווקח בכל מקום שהוא שהרי דעמו של מוכר להקנות השטר ללווקח וקני מטלטלין הנמכרין עם קרקע כדין כל בחזקת קרקע כאילו עבד משיכה צמטלטלין גופייהו וכדמפרש: וזו היא ששינוי כו'. בקדושין (דף כו.) נפקא לן מקראי: שאין להם אחריות. מטלטלין ושטר: שיש להם אחריות. מקרקעי: כנסף בשטר ובחוקה. כנסף שקבל מן הקרקע או שהחזיק בה נקנין גם מטלטלין. וקס"ד השמא דהשטר צמילי בעלמא מיקני שנתראה המוכר להקנות ללווקח ואע"פ שלא בא השטר לידו ללווקח קני ליה כ"ש לעיל דשטר בשטר מיקני דאילו הכא אפילו צמילי גרידי קני ליה בלא שטר וכו"ש דמיקני צמילי הכתובים בשטר: ומשני מאי דקני שטר אגב. ארעא שאני דכיון שהחזיק בקרקע קני ליה לשטר אגב ארעא דמקראי נפקא לן בקדושין ולא היינו מילי אלא מעשה גדול הוא כמשיכת הממון עצמו: **דהא מטבע כו'.** צפרק ההצ"ט והסמ' מפרש טעמא: בחליפין. בקנין סודר: אגב אסיפא. סף צימו לקרקע קני ציפאס לו והיינו הרשאה ואילו לא אקניניהו ניהליה לא הוה יחזיק ליה דלא ליחייבו צאוטא דאורחא כדאמר צ"ק נקד': נפק לאפיס. מרוב שמחת מעותיו שהציא: עד סווח. מקום צמכת נדה (דף לג.) וכך שמו. ולאשמועינן אתא דמשום קנין זה מסרו לו המעות דכיון דנפק לאפיס שמעינן דהציא המעות: **העבדים.** המשמרים והמנהיגים הספינה:

הגהות הב"ח

(א) תו"כ ד"ה נקנה וכו' ואפי"ה מיקני:

מוסף רש"י

כוחבין שטר למוכר. דאילו חוב אלא למוכר ויכין שהוא זונה יכתוב לו (קט"ו) (קכ"ג) עלי מוכר ללווקח, ולא אמרינן שטר מוקדם הוא כיון דקני מניה מהשתא. א"ל נמי ככתי דאמר (ב"ב ט"ג.) עדי מתמוזין וכן (ד"ד ט"ו.) כי כיון שהחזיק כו'. ר' חייא בר אבין אמר לו ובראי מן מה שהשנה (ט"ו.) נקנה השטר. כיון שאמר לו זה קני קרקע בחזקת צמיה נקנה לו השטר (ט"ו.) מסקנה דמלתא דרב הונא היא. שם קדם מוכר וכתב לו את השטר ואפי"ה מכר ליה את השדה. כיון שהחזיק הלווקח צמיה נקנה לו השטר בכל מקום שהוא. דלין אדם יטול לעצמו קדשת כן מכר לו את השדה שחכס הלווקח בשטר הנכתב לו לשטר, וכשהחזיק בשדה נקנה לו השטר (קט"ו.) נקנין עם נכסים שיש להן אחריות. אם מכר מטלטלין עם קרקע, כיון שקנה לוקח את הקרקע נקנה משלש עמה קנייט נקניט מטלטלין עמה (קט"ו.) וכו"ו ב"ב ט"ג.) אקניניהו ניהליה לרב שמואל. הנהיג אגב נס כ"י ציפאס לו. שאלו הקנה לו לא היה נותם לו מי שהקנינו אגב, שאם יאבדו בדבר יחזור רב פפא וימכרם לו (ב"ב ט"ו.) אסיפא דביתיה. מתן צימו דמוכר לקרקע הוא וקרקע הוא, כן שמעתי. ל"א אסיפא דביתא, סוף צימ. הקנה לו זיית אתה (ב"ב ט"ד.) הקנה לו כבוד קרקע נקנת צימו ואגב הקנה לו המעות צמית הרשאה המפורשת צ"ק (ט"ו.) אי נמי הלך והחזיק הקרקע והקנה לו המעות כל מקום שהן (קט"ו.) נפק לאפיס. הלך לקראתו, עד תווך. שם מקום (ב"ב ט"ד.) וכו"ו (ט"ו.) שהיה שמת שפילא לו מעותיו (ב"ב ט"ד.) ויש מפרשים ח"י הדרך ומפרשין נמי שלא יחזיק צמ' לעצמו, ולא היא. דכיון דכתב בהרשאה וכל מאן דמפתעי מן הן דינא קבלתי צון לותם צין לחובה. מניה שמעינן דלפני שויה. הכי מפרש צ"ק (קט"ו.) את הצמד. העול שהוא מוטל על שני השוורים ומלמדם (ב"ב ט"ו.) הדבר ידוע. שאין צמד נמכר במתים וכו'. אלא מנת

שהוא עם הנקר מכרו לו (ט"ו.) אין הדמים ראייה. אע"ג דלא שוה כולי האי, אחולי אפליה לוקח זה ימכר הדמים, ור"י ליה שיהא מוטל מן הסתם אלא אם כן פירש (ט"ו.) איסימיה. אפי' צמייא זו מנירמטי (ב"ב ט"ו.)

שהוא עם הנקר מכרו לו (ט"ו.) אין הדמים ראייה. אע"ג דלא שוה כולי האי, אחולי אפליה לוקח זה ימכר הדמים, ור"י ליה שיהא מוטל מן הסתם אלא אם כן פירש (ט"ו.) איסימיה. אפי' צמייא זו מנירמטי (ב"ב ט"ו.)

שהוא עם הנקר מכרו לו (ט"ו.) אין הדמים ראייה. אע"ג דלא שוה כולי האי, אחולי אפליה לוקח זה ימכר הדמים, ור"י ליה שיהא מוטל מן הסתם אלא אם כן פירש (ט"ו.) איסימיה. אפי' צמייא זו מנירמטי (ב"ב ט"ו.)

שהוא עם הנקר מכרו לו (ט"ו.) אין הדמים ראייה. אע"ג דלא שוה כולי האי, אחולי אפליה לוקח זה ימכר הדמים, ור"י ליה שיהא מוטל מן הסתם אלא אם כן פירש (ט"ו.) איסימיה. אפי' צמייא זו מנירמטי (ב"ב ט"ו.)